

Misjonsungdom.

FORLAG:
NORGES FRIMISJONS UNGDOMSFORBUND.
BERNT ANKERSGATE 4, III, KRISTIANIA.

Det er nu 10 år siden Norges Frimisjons Ungdomsforbund blev stiftet. I den anledning har vi gitt ut denne lille brochure.

Vi har fundet det høvelig å ta med noget også om Det norske Misjonsforbund, fordi N. F. U. står i sitt forhold til det som barnet til mor. Men det hele er kortfattet og sammentrengt. Brochurens tanke er å gi innblikk og kjenskap til det arbeide som drives innen Det norske Misjonsforbund, i hjemland og hedningeland, blandt folk i alle aldre. Må brochuren også anspore dem til mere kjærlighet, interesse og iver som er med i arbeidet!

DANIEL OLSEN.

Misjonsungdom.

Alfons Hansen & Sønners boktrykkeri,
Larvik.

Målet og veien.

Lader eders lys være brændende.

Store ideelle mål mangler der sjelden på hos ungdommen, nei ret ofte er der for mange på engang så det ene hindrer det annet. De store mål vil man helst nå frem til med et eneste kraftsprang; det er dog ikke veien. Betingelsen er å betrede veien som fører frem til målet og så gå frem skritt for skritt selv om veien blir besværlig og lang. Den regel gjelder for alle ungdommens store og edle opgaver.

Dveler vi ved noget av Det norske Missionsforbunds historie f. ekspl. år 1884 Missionsforbundets stiftelse, 1899 Hedningemisjonens optagelse som fast virksomhet på egne felt,, 1913 Misjonsskolens start, så vil vi finde at målene var der lenge før veiene der førte frem blev betrådt. Gud ske tak det førte frem i sin tid og skal føre lengere frem.

Med ungdomsforbundet var det lignende. Flere virkelystne intelligente frimisjonsungdommer vilde favne alle opgaver. Da kom det rette ord i rette tid: een ting ad gangen, og nu for ungdommen fremforalt et Norges frimisjons ungdomsforbund. Tviler vi ved ti-åars jubilæet? Nei, vi er mer overbevist enn nogengang om at det var et av Gud gitt tidspunkt, den gang, for N. F. U. start. Vi takker Gud for at vi fikk være med og er med idag. Målet var og skal for all fremtid være

Ungdom for Kristus og menigheten.

Å leve for Kristus det menes idag som for Paulus å glemme hvad der er bak og rekke efter det som er foran på og ved enden av Guds vei. Det menes å være i Kristus som grenen er i stammen, og søke livsnæring og kraft ifra ham til personlig kristelig velvære hvorved man blir sat istand til å bære frukt. Den guddommelige livskraft er i Kristi kjærlighet, den tvinger oss frem mot målet: ungdommen for Kristus. Det må være en livslov for os å gå de veier i vort kristelige ungdomsarbeide hvorved vi kan hjelpe de unge til samfund med Jesus, samt fostre dem til mer likhet med ham og undervise dem til dyktighet i gjerningen for ham, for verdens evangelisation.

Den frelste ungdom er en frukt av menigheten, menighetens barn, derfor gir vi oss selv og vor virkekraft for menigheten. Målet med en ungdomsforening er ikke å være menighet, men å bli en vei frem mot målet for den troende, nemlig menigheten.

Vor ungdoms mål stråler frem av vort lysende fakkelmerke. På himlens og troens blå bund lyser faklen i sin sølvglans som symbol på at vor ungdom vil efterkomme Jesu ord om å være lys på staken. Det menes, la Jesu Kristi sanne religion lyse i liv og gjerning, og det menes at vi har til mål også å møte den kundskapstørstige ungdom med visdom der har betydning for tid og evighet.

Den lysende fakkel omkranset av Jesu ord påminner os om vor opgave å være brændende lys. Ikke osende og ildeduftende; men en Kristi vellukt på ethvert sted. La det rene, ædle liv og de gode gjerninger lyse i hjemmet, i menigheten, i ungdomsarbeidet og overalt, ja må vi også få lyse langt utover de fjerne missionsmarker.

For mange år tilbake overvar jeg en gudstjeneste i en gammel kirke med kun to alterlys, forøvrigt måtte tilhørerne selv medbringe sit eget lys. Der kom nogen med små lys og andre med større, der blev fler og fler, lysere og lysere. Tilslut var der av de mange klare lys frembragt et helt lyshav i kirken. La

det illustrere målet for alle vore unge og juniorer, nemlig at enhver stor og liten blir med som et lys. Samdrektighetens ånd i Jesu Kristi kjærlighet skal lyse i vor menighets- og foreningsliv.

Målet og opgaven klarer ikke den ene og de få når det kun delvis, men alle forenet som een stor enhet fører frem til målet. N. F. U. s fremtids mål skal være å følge de veier hvorved vi kan sprede evangelilys nær og fjern.

Tilslut et par mere personlige ord. Såvel i den forberedende komite som i N. F. U. styre har det faldt i min lod å være formann nu inn i tolvte året. Det er mig en dypfølt trang å frembære min tak til de eldre innen Det norske Misjonsforbund for god forståelse og sympati fra år til år. De kjære kamerater innen N. F. U. som har anbetroet mig plassen i teten må jeg få takke for tilliden. Og mine trofaste kolleger og medarbeidere bringer jeg herved min hjerteligste tak for godt samarbeide. Fremad er vort løsen innen N. F. U.

Odolf Larsen.

Det norske Misjonsforbunds forhistorie.

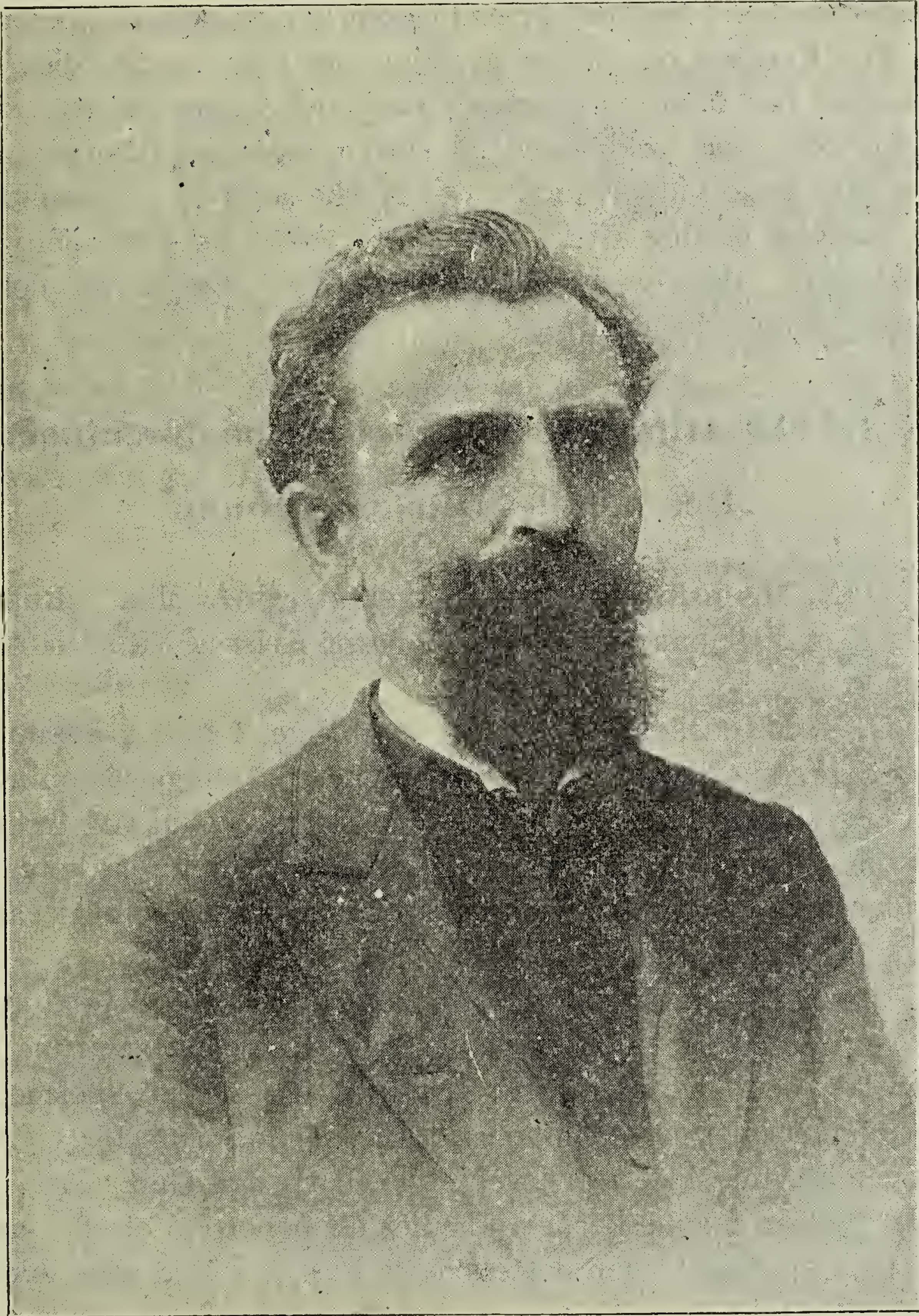
Presten Lammers, prof. Gisle Johnsen og F. Franson.

Femti årene og fremover i forrige århundrede var viktige tider i norsk kristenliv. Da opstod flere nydannelser på det kristelige samfundslivs område. Fellesmerket for dem var legfolkets rett til offentlig å forkynne Guds ord.

I denne tid grundlagdes «Lutherstiftelsen.» Prof. Gisle Johnsen var her den ledende mann. «Lutherstiftelsen» gikk senere op i «Det norske lutherske indremisjonsselskap.»

På denne tid var det også at presten *Gustaf Adolf Lammers* virket. Ved hans kraftige forkynnelse opstod i Skien en stor vekkelse, som bredte sig langt utover. Efter en tids samvittighetskamper på grund av statskirkens prinsipp og praksis gikk han ut av denne og grundla «den frie apostoliske menighet» i Skien. Flere slike frimenigheter opstod rundt om i landet. Disse frimenighetene levde noen årtiere under skiftende kår. Hvad utviklingen kunde ha ført dem til, er ikke godt å si. Men en ny tid randt op for dem, da den ildfulde *F. Franson* kom til landet fra Amerika. Han besøkte mange steder i Norge, helt op til Hammerfest, mest de steder der det var frimenighet. Mange blev vakt op til et liv med Gud. Og det spørsmål melte sig, hvad en skulde gjøre med disse mange nyomvendte. Der var jo frimenigheten. Men den hadde ganske trange former. Utmeldelse av statskirken, somme steder også voksen dåp, var nødvendig betingelse for medlemsskap. Men ikke alle de nyfrelste hadde syn for dette. En hel del av dem vilde derfor bli stående utenfor menigheten og dens pleie, eller gå over til andre samfund. På mange slike steder slog derfor Franson til lyd for dannelsen av misjonsforeninger, der alle kunde få rum, som var født påny, enten de stod i statskirken eller utenfor, enten de holdt på barnedåp eller voksendåp.

I Moodys kirke i Chicago, som Franson var medlem av, prak-

Franson.

tisertes samme ordning. Det samme prinsipp følges i misjonsforbundet i Sverige, Danmark og Finland.

De fleste frimenigheter gikk efterhvert over til å bli misjonsforeninger, med det prinsipp som her er nevnt.

For Franson og mange av dem som fikk sin «predikantutdannelse» hos ham, var sjeles frelse, det første og det siste. Derfor blev også vekkelsens ild spredt omkring i landet, hvor disse ofte unge vidner kom. Det sterke samfunds-, menighetssyn manglet de dog ofte. Det måtte vokse sig frem påny og efterhvert. Men liv og vekkelse var det. Og en hel del misjonsforeninger blev stiftet.

I 1885 stiftedes av slike misjonsforeninger „Det norske Misjonsforbund".

D. N. M.s prinsipp kan i korthet uttrykkes slik: «Rum for *alle* som er født påny ved troen på Jesus Kristus. Rum *bare* for troende.»

D. N. M. ønsker enhet i det vesentlige, frihet i det mindre vesentlige, kjærlighet i alt. I menigheten (misjonsforeningen) skal der være rum for alle dem, som har liv i Gud ved troen på Kristus, og som vil la biblen være rettesnor for liv og lære, selv om der kan være ulike meninger om hvordan et eller annet spørsmål i Guds ord skal forståes.

Har D. N. M. en skarp front mot sektvesenet, derved at det har rum for alle gjenfødte kristne, som vi tror har samfund med «Faderen og hans søn Jesus Kristus,» så har det likeledes en skarp front imot en menighetsordning, som gir rum for vitterlig uomvendte, for slike som lever et liv borte fra Gud. Det som skiller mellem mennesker, er ikke det de mener om et eller annet teologisk spørsmål, men dette, om de har liv i Gud eller ikke, er frelst eller ikke.

«Jeg vil sette en frelse til å skille mellem mitt folk og ditt folk», sa Gud engang til Farao. Gud har også idag satt frelsen som det store skille mellem sitt folk og verden.

En kan ha hvilkensomhelst opfatning i bibelske og kirkelige

spørsmål, er en ikke frelst, så er en dog ikke i samfund med Faderen og hans søn Jesus Kristus, det som også er åndens samfund, eller, som det heter i den felleskristelige troesbekjennelse «den hellige, almindelige kirke.»

Men å høre med i det samfund er en rettighet for alle dem som ved tro på Jesus Kristus er født pány.

Og den samme rettighet, mener vi i D. N. M., har også alle sanne troende til å få være med i en kristen lokalmenighet på jorden.

Det som Gud har helliget skal ikke vi holde for vanhellig.

Å fremme denne erkjennelse, og saaledes virke for Guds barns enhet er det store prinsipp som særmerker D. N. M. Det er dette prinsipp,sammen med virksomheten for Guds rikes utbredelse, som gir D. N. M. livets rett.

D. N. M.s organisasjon og arbeide.

D. N. M. driver både hjemmemisjon og hedningemisjon.

Grundlaget for sitt virke har forbundet i de lokale menigheter eller misjonsforeninger rundt om i landet.

Noen forsamlinger har sin faste predikant. Men på de fleste steder holdes virksomheten gående mest uten predikanthjelp, ved utnyttelsen av nådegavene innen venneflokken.

Menighetene (misjonsforeningene) innen et visst område danner sine krets- og distriktsforeninger. Dets predikanter (evangelister) besøker lokalorganisasjonene og søker nå nye steder innen kretsen med evangeliet. Mange steder i vårt land er det endnu desverre bare leilighetsvis at evangeliet blir forkynt. Her har krets- og distriktsforeningene en stor opgave.

D. N. M. som landsforbund har også sine faste arbeidere: misjonsforstander, misjonssekretær og reisepredikanter, foruten de felles misjonærer.

D. N. M. har sitt årsmøte (konferanse) hvert år, ved sommertider. Hver lokalorganisasjon kan her øve sin innflytelse ved representasjon.

Lokalforsamlingene er helt selvstyrende. (Det kongregasjonale prinsipp.) Dog er foreningene moralsk forpliktet til å være med å fremme de beslutninger som blir vedtatt på de felles årsmøter.

Centralkontoret i Kristiania tjener som mellemledd såvel for den felles hjemmemisjon som for hedningemisjonen.

Et kristelig filantropisk virke har D. N. M. i sin *fiskerhjemsvirksomhet* i Nord-Norge. Mange fiskere er der blitt hjulpet både legemlig og åndelig. Når der er landligge, på grund av storm, kan forsamlingssalen fyldes på noen minutters varsel, av staute, kraftige menn. Iblandt har vekkelser rørt ved disse havets sønner. Da lyder bønnerop og kristelige sanger, ikke bare inne i fiskerhjemmet, men også i fiskerbåten og i rorbåtene. Mangen nordlandsgut som nu er «på menneskefiske» med evangeliets not, hørte og fulgte Mesterens kall første gang i et av fiskerhjemmene dernord.

N. N. M. driver også *lappemisjon og Finmarksmisjon.*

Lappene og finnene i Norge er jo norske borgere. Men ofte regnes de som et folk utenom den norske nasjon. At de er blitt forsømt, ringeaktet og ellers uretferdig behandlet er desverre en kjennsgjerning. At vi har plikter overfor dem, aandelig, intellektuelt og materielt, er like sikkert.

D. N. M. søker først og fremst å bringe dem ordet om den Frelser, som også ga sitt liv for dem. Når misjonærene samtidig kan være med å avhjelpe noen legemlig nød, er det så meget bedre.

Til utdannelse av vidner innen D. N. M. har forbundet fra 1913 hatt sin *misjonsskole.* I 1917 kunde den flytte inn i eget hus på Lysaker ved Kristiania. Skolen har vært 2-årig. Allerede har der fra skolen gått ut ikke så få unge menn og kvinner, hvorav endel virker i hjemlandet og andre på misjonsmarken.

D. N. M.s hedningemisjon.

D. N. M. driver hedningemisjonsarbeide i Afrika og Kina.

I *Afrika* har forbundet sin virkeplass i Natal, S. Afrika. Misjonen begynte under navnet «Den frie østafrikanske misjon» og grundlagdes i 1889 av den varmhjertede pastor Paul Wettergren. I 1899 blev virksomheten overtatt av D. N. M.

Mange og store var vanskelighetene dernede, spesielt de første år. Afrika er med rette blitt betegnet som «misjonærenes kirkegård» og den ene efter den annen av de første av misjonens arbeidere fant sin grav der. Av det kull som gikk ut i 1890 er nu blott to virksom tilbake: Martha Sanne og fru Feyling (føtt Anstensen).

En lysere tid er grydd for vår misjon dernede. Nye misjonærer er kommet ut og arbeidet kan i det hele tatt drives under lysere forhold. Ikke få er blitt vundet for Kristus, og på evighetens morgen skal mange afrikanere stå for Guds og Lammets trone, være en frukt av det arbeide som er utført dernede ved arbeidere utsendt av D. N. M. og understøttet av venner herhjemme.

I 1921 hadde D. N. M. 8 misjonærer i Natal.

I Kina har forbundet sitt virkefelt i provinsene Shensi og Yunnan.

Arbeidet i Shensi blev optatt i 1903 av misjonærene K. Vatsås og John Christensen.

Som all annen misjonsvirksomhet har også dette krevd offer.

I 1916 døde fru Karine Vatsås fra sin mann og fire barn. Vatsås selv måtte komme hjem med barnene, og innfødte kristne stod en tid alene for arbeidet derute. Og dog ikke alene. Misjonens herre var med. Det var jo hans egen sak, og han vilde føre den frem til seir gjennem tilsynelatende nederlag. Arbeidet gikk frem, endog mens misjonærene var borte. Og hjemme i Norge brøt der ut en kraftig misjonsvekkelse innen forbundet. Vatsås virket og talte misjonens sak slik at unge menn og kvinner melte sig for misjonen og midler kom inn. Og som Vatsås og de nye misjonærer kom ut,

fandt de dørene åpne som aldrig før. God sæd var sådd. De nye misjonærer kom med i høstarbeidet. I 1921 hadde det D. N. M. 12 misjonærer i Shensi, foruten de innfødte evangelister.

Forbundets virke i Yunnan-provinse begynte i 1919, da misjonær Edv. Amundsen og hustru reiste ditut, efter før å ha vært der i annet selskaps tjeneste.

Alt i alt hadde D. N. M. i 1921 således 22 misjonærer ute på misjonsfeltene i Afrika og Kina. Der kom inn til dette arbeide omkring hundrede tusen kroner.

Misjonsarbeidet er kanhende den viktigste del på kristendommens program. Frelseren har selv gitt ordren: «Gå ut i all verden og predik evangeliet!» D. N. M. ønsker å være med i dette store arbeide. Og det samfund som vil være tro mot Kristi vilje, har en opgave å gjøre både herhjemme og derute.

Ja, ikke bare det. Misjonen er selv en av de viktigste krefter til å holde kristenlivet i hjemlandet vedlike, sundt og kraftig. En av Amerikas best kjente biskopper uttalte engang: «Det første jeg vilde gjøre, om jeg kom til en sløv, hendøende menighet, var å holde en kraftig misjonsprediken.»

Og en annen, en av nutidens største misjonsautoriteter, skrev for en tid siden: «Et av de største beviser på Kristi menighets livskraft finnes deri, at kirken kunde eksistere i flere hundrede år (i middelaldren) uten å drive hedningemisjon.»

Der er således en vekselvirkning mellem en kraftig ytre- og indremisjonsvirksomhet; lydighet mot Kristi ordre er lønsom.

Ungdomssaken.

....

(Dikt av H. B. Ødemark.)

....

Herrens veir gikk over land og by,
Sjeler blev i skarer født påny.
Herrens ord gjenlød med klang og fylde
Herrens store navn man vilde hylde,
Herrens sak man vilde bringe frem.
Særlig ungdom grepet blev av gløden,
og til liv gikk over ifra døden,
mesteparten netop var blandt dem.

Sang og jubel hørtes alle steder
takk, lovprisning, vidnespyrd og bøn,
Herrens navn til ære og til heder
over frelsen underbar og skjøn.

Sådan mangen vekkelse så ut,
men bevegelsen tilsist tok slut,
og de nyomvendte sjeler skulde.
leve åndens liv i verdens kulde.
Ingen var fulkommen med det samme,
vekst tok tid, det tenkte ingen på,
derfor måtte disse unge stå
for de eldre kristne tidt tilskamme.

En for verden manglet mot å nevne
med et ord sin indre frelses- fryd.
En, kanhende, hadde større evne
til å tale enn til tro og dyd.
En var svak mot fristelsenes makt,
en var sterk, men tok sig ei iakt.

En var lett å såre og å støte,
en fant alle ord var like søte.
En mismodig var og mørk og stur,
en var overmodig av natur.
En var helt avhengig av de andre,
en sin egen vei helst vilde vandre,
En var treg og måtte trekkes med ,
en av overdreven iver led.

Motgang melte sig og snart, kanhende,
en fikk verdens hån og spot å kjenne,
en forfølgelse fik uten enne.
En, kanhende, i et verslig hjem
Kristi kors møisommelig bar frem.
En anfektelsenes storm fikk føle
som et oprørt hav der syntes brøle.
En var kastet vildt av tvilens makt
ned som i en avgrunds mørke schakt.
En forarget blev på alle andre,
ti han så der var så mangt å klandre.

Hver for sig de kjempet kampen ut,
saa ei andres kamp, kun sin alene,
tenkte: Snart er hele verket brudt
og jeg kan ei lenger Herren tjene.
Derfor mangen erlig sjel falt fra,
av unødig mismot for det meste,
og når disse frafall ente, da
var de faldne fra de allerfleste.

Derfor ungdomssaken tvang sig frem,
søkte disse frafall å begrense
ved i en forening samle dem
som i Jesu blod sin sjel lot rense,

og i virksomhet for Herrens sak
sette alle, både sterke og svak,
saa de paa hverandre kunde øve
den innflytelse de kan behøve.

Ei forgjeves ungdomssaken var,
store frukter alt den båret har.
Mangen sjel vi så den gjennem tiden
var til uvurdelig hjelp i striden,
ja vi tror at mangen en ved den
hindredes frå å gå bort igjen,
og vi vet at den til mangen bragte
ny opmuntring når de var forsagte.
Mangen en den ogsaa bragte bud
om i unge år å søke Gud,
og blev ofte årsak til å lede
ungdom til å livets vei betrede.

Norges Frimisjons ungdomsforbund.

Søndagsskoler. Allerede tidlig i D. N. M.s historie blev der optatt ganske kraftig søndagsskolearbeide. Også der hadde Franson satt merker efter sig. Franson var en varm barneven. Hvor han kom holdt han barnemøter. Indirekte ga han således støtet til mange søndagsskoler. Det var vistnokk mere barnemøter enn søndagsskole Franson drev på med. Men hans arbeide fremmet søndagsskolearbeidet inndirekte. Det blev også et av merkene ved D. N. M. at det tok sig så meget av søndagsskolesaken.

Fruktene av dette arbeide kommer som oftest ikke tilsyne så hurtig. Allikevel er der få arbeidsfelter, kanhende ingen, som gir så rik høst i sin tid som dette. Et kristent samfund har påvist at ca. 80 pct. av medlemmene kommer fra deres søndagsskoler. Det som høres og læres på søndagsskolen kan ligge likesom dødt og ufruktbart i årevis. Men så, ved et eller annet «tilfelle» i ens liv, blir der liv i «barnelærdommen.» Guds ord bærer frukt i sin tid. Når der blir vekkelse på et sted, hvor det har vært søndagsskole, er det for en stor del den halvvoksne og fullvoksne ungdom fra søndagsskolen som kommer over på Guds side.

Hvor mange steder har ikke en slik troende ungdomsflokk bragt nytt liv inn blandt de kristne, hvor der måske før var «tørt» og trist! Der de unge fikk komme med i arbeidet, blomstret ofte atter virksomheten.

Men en stor feil blev på mange steder gjort mot de unge og mot Guds sak. De nyomvendte unge blev ofte holdt utenfor det kristelige arbeid. Først skulde en se, «om der var alvor i deres kristendom.» Og så skulde de modnes for arbeidet. De unge tapte på dette, for de fikk ikke utnytte og utvikle de gaver Gud hadde gitt dem.

Guds sak tapte også på det; for ungdoms kraft og mot trenges for Kristi saks fremme like så visst som de gamles innsikt og erfaring.

Ikke alle kristne savnet dog syn på nødvendigheten av å få de unge med. Mitten og slutten av forrige århundrede var viktig på det kristelige område også derved at da begynte mange steder et systematisk organisationsvirke for å få tak i ungdommen og utnytte ungdomskraften i det kristelige arbeide. England og Amerika gikk i spissen her, som på flere andre områder i den senere tid, hvad kristelig virke angår. Noen av de organisasjoner for ungdom, som grundlagdes i Amerika og England, har senere fått verdensomfang. Således «Kristelig forening for unge menn, (K. F. U. M.) og «Kristelig forening for unge kvinner„ (K. F. U. K.), Christian Endeavour-bevegelsen, og flere andre. Også i Norge har disse verdensforbund fått feste, og har gjort et godt arbeid.

Slike strømninger utenfor måtte også få betydning for D. N. M., såsant det var livskraftig og i god forstann stod i kontakt med tiden. Som det nermet sig slutten av forrige århundrede og i begynnelsen av det nye finner vi da også de første tiltak for å ta sig mere spesielt av ungdom innen D. N. M.

Den eldste ungdomsforening blev stiftet innen Skien misjonsforeningen i 1891.

Som tiden gikk, kom den ene forening i stand efter den annen.

Disse foreninger levde sit liv, under skiftende kår; iblandt kom en vekkelse over stedet. Da vokste ungdomsforeningen ofte, som når vårflommen kommer i elvene. En tid efter kom kanske en stille tid, kanhende også med tilbakegang.

Noen videre forbindelse var der ikke mellem de forskjellige ungdomsforeninger. Den ene forening lå gjerne langt fra den annen.

Somme steder møttes dog foreningene nu og da til ungdomstevner.

Og da merket de unge kristne at det var gildt å møtes, å stå i forbindelse med hinannen.

Det tok dog ganske lang tid før der innen D. N. M. blev lagt målbevist kraft inn i ungdomsarbeidet, tiltrots for røster i den retning.

På en konferanse i Skien, i 1899 var ungdomssaken oppe til drøftelse. Der var bl. a. misjonsdirektør F. Franson tilstede og gav sitt varme innlegg for mere fart i ungdomsarbeidet. Det er i det hele tatt interesant å se hvor alsidig denne mann var, når det gjalt virke for å vinne mennesker for Kristus. Hedningemisjon, «store synderes» frelse i hjemlandene, søndagsskolesaken, ungdomssaken, — alt dette hadde han syn for og ivret han for.

Det er også på sin plass her å nevne, at Franson det siste år han levde holdt på å legge planer for et stort felttog gjennem Amerika, (senere vistnok også med Europa for øie), hvis motto skulde være: «Barn og ungdom for Kristus.» Han forstod vel, denne seer i åndens verden, at i den tid som nu lå foran, var det viktigere kanhende enn noensinde før å ta op et målbevist arbeide for å vinne mennesket for Kristus før tidens mange strømdrag fik føre det nedad og bort fra de himmelske høider.

Franson fikk ikke anledning til å realisere denne sin felttogsplan. Gud tok sin tjener hjem. Han hadde løst sin gjerning. Men saken — Guds sak, heri innbefattet arbeidet for de unges frelse, skal ikke stanse, om de gamle Herrens tjenere takes bort. Det ser vi også i denne forbinnelse.

Andre skulde ta op saken og føre den frem.

Støtet til den ungdomsbevegelse som nu finnes i D. N. M. kom fra Kristiania.

Ungdomsforeningen der, «Kristiania Frimisjons ungdomsforening» hadde just på denne tid mange og store interesser. Ungdomsflokken hadde kjærlighet og tro for misjonsforbundet. Men med den radikalisme, som ofte finnes hos ungdom, syntes flokken at tiltakene og fremgangen i forbundet ikke var som tiden krevde. De unge hadde mange syner. Men de ønsket også gjerne å høre de eldres mening.

Ved juletider 1910 anmodet foreningen Misjonssekretær

Odolf Larsen om i «Betlehemsstjernen» (Kr. a ungdomsforenings håndskrevne juleavis) å skrive en artikel om «Hedningemisjon, predikantskole, ungdomsforbund.»

Denne anmodning fra Kristiania ungdomsforening og det svar Odolf Larsen gav, har historisk betydning for D. N. M. og dets ungdom.

Misjonssekretæren fremholdt nemlig i artiklen at det som for ungdommen nu lå nermest var å ta op arbeidet for stiftelsen av et ungdomsforbund.

Dette var ord som ungdommen forstod. Tanken var ikke ny; men den gikk nu over til bevisst handling. Saken blev ført videre frem på et særskilt møte. På det møte blev en komite nedsat, hvis opgave skulde være:

1) Å sette sig i forbindelse med andre ungdomsforeninger, predikanter og andre ledende menn angående stiftelse av et ungdomsforbund, og 2) samle stof til lover for et slikt forbund.

Komiteens medlemmer blev Odolf Larsen, Jonathan Larsen, Philip Pedersen, Emma Minde, Gerda Karijord, med Aksel Nystedt og Selma Brask som varamenn.

På D. N. M.s konferanse i Kristiania 1911 kom så ungdomssaken op til behandling. Emnet lød: Har den frie misjon et tilfredsstillende ungdomsarbeide?»

På dette spørsmål svarte innlederen — Odolf Larsen — et «nei,» og fremførte bevis derfor ut fra ungdomssakens stilling innen misjonsforbundet. Han meddelte samtidig om Kristiania-komiteens dannelse og arbeide.

Stiftelsen av N. F. U.

Den debat som fulgte talen endte med at følgende resolusjon blev vedtatt: Konferansen uttaler sin takk til Betlehems ungdomsforening for at den har optatt arbeidet for et mere målbevist ungdomsarbeide innen «Den frie misjon» og henstiller til den valgte komite å fortsette sitt arbeide og ha et mere klart forslag å legge frem ved neste årskonferanse. For å få saken best mulig utredet henstilles til komiteen å igjen ved cirkulære søke esket

menighetenes og foreningnes mening i saken».

Denne resolusjon blev enstemmig vedtatt. Og komiteen fortsatte sitt arbeide.

— — — —

På konferansen i Bergen 1912 kom så saken op igjen. Odolf Larsen innledet også dennegang. Forbundsstyrets resolusjon gikk ut på å stifte et ungdomsforbund på denne konferanse, og forslaget blev varmt anbefalet av innlederen og mange flere. Meningene var dog sterkt delte. I alt var der 25 innlæg i saken. Med stort flertal blev imidlertid følgende resolusjon vedtatt: Konferansen støtter og vedtar styrets resolusjon og henstiller til ungdomsforeningenes deputerte å konstituere forbundet imorgen under konferansens ordførers ledelse.»

Lørdag 22 juni 1912 blev så Norges Frimisjons ungdomsforbund stiftet.

Det kan ha sin interesse å gjengi noget av det referat som stod i «Talsmanden» (ved Frk. Gerda Karijord) om ungdomsforbundets stiftelse.

«For en jubel lørdag morgen, da man vekkedes ved solstrålenes besøk! Det hadde jo regnet surt og koldt begge disse foregående dager og Bergen tok sig riktig tungsindig ut i alt dette regn med skodden hengende ned over de stolte fjell, som om den vilde tilhylde og gjemme dem bort for oss. Og det var i solbad at Norges Frimisjons Ungdomsforbund innviedes, efter at det var blitt født i regnbad. Med sangen: «På Jesu side i ungdoms vår» åpnedes møtet. De deputerte leverte sine fullmakter og der var fremmøtt fra: Kristiania: Jonathan Larsen, Gerda Karijord. Trondhjem: Richard Gustafson. Notodden: Gustaf Hallén. Stabekk: Einar Larsen. Bergen: Karl Behr. Skien: James Lindahl. Tromsø: H. Gulseth, Aalesund: J. Kjøbsnes, Kristiansund: Sigurd Olsen. Skrivelse referertes fra Skotfos som melte sig inn.

På spørsmaal fra ordføreren om alle deputerte hadde fullmakt å melde sine foreninger inn i forbundet, svarte alle ved navneoprop: «Ja.» N. F. U. stiftedes således med 10 foreninger, hvilket var en gledelig tilslutning.

Derefter foretokes enkelte korrigeringer av ungdomskomiteens forslag til lover, og derefter valg.

Til formann valgtes Odolf Larsen, til styremedlemmer: Jonathan Larsen, Philip Pedersen, Gerda Karijord, Ragnvald Gabrielsen, James Lindahl. Som supleanter blev Emma Minde, Enok Andersson, J. Nyquist.

(Så langt referatet).

Ut på høsten fikk ungdomsforbundet sitt merke, tegnet av Herbert Andersson. Det blev «avsløret» og tatt i bruk på ungdomsforbundets stiftelsesfest. Søndag 10. nov. 1912 på Stabekks misjonshus.

Til stiftelsesfesten hadde den poetiske, misjonsintereserte og ungdomselskende Gustaf Andersson skrevet en kantate, som vi gjengir side 22.

Det sier sig selv at ungdomsforbundet som barn av D. N. M. holder fast ved de samme prinsipp som moderforbundet. Med begeistring hylder vi dets kristelige enhetsprinsipp. Rundt om blandt de kristne i verden vokser den erkjennelse frem, at vi bør samles på grundvolden — Kristus, og hans ord — og se over de mindre vesentlige ting som der er delte meninger om. Der er syndet meget i tidenes løp hvad ukristelig ufordragelighet og sneversynt dømmesyke angår. Meget finnes av dette endnu. Men de store samlede sannheter og opgaver har i de senere år formådd mere enn før å nerme de kristne til hinanden. Enig om misjonsarbeide, ungdomsarbeide og sociale spørsmål, har vundet fotfeste i glædelig utstrekning.

De unge misjonsforbundsfolk, med sin kristelige enhetsbegeistring er derfor i kontakt med det bedste i tiden. Den arv vi har fått fra de gamle, vil vi ta vare på, og huske at «adelskap forplikter.»

N. F. U.s styre 1912.

Stående, fra høire: Philip Pedersen, Einar Larsen, Enok Anderson, og Jonathan Larsen.
Sittende: Gerda Karijord, Odolf Larsen, Selma Andersen, Justus Pedersen.

Kantate

ved stiftelsesfesten for Norges Frimisjons Ungdomsforbund.

....

Av Gustaf Andersson.

....

Hymne: (Dame- og blandet kor).
Lover Herren, som gir nåde,
Lover Herren, som gir styrke ,
Han os frelste fra evig våde,
Ham med takk og lov vi dyrke.

Dialog:

(En røst:)
Hvem er I som kommer
i ordnet skare frem
mellem kjempende fylker?
Vis eders fanemerke
og gi os tilkjende eders yrke!

Svar:
Vi er Norges Frimisjons
Ungdomsforbund.
til frihet er vi fødte
korset er vort fanemerke
og samhold gir os styrke.

Røsten:
Kommer I med sverd
eller til fredens hverv?

Svar:
Vi kommer med sverd i vor ene hånd

for vore fienders skyld.
men med murske
i vor anen hånd,
og med plogjern og saakorn
til fredens hverv.

Røsten:

Velkommen ere I!
Men det være eder sagt:
I maa selv svinge sverdet
mot eders fiender.
I må selv bygge eder mure til vern
og selv rydde eder pløiland.

Svar:

Ja, vi vil svinge sverdet,
vi vil bygge os mure til vern,
vi vil rydde os pløiland
og utså livets sæd!

Hymne (som før angitt).

Længsel: (Solo med kor).
Som trekfuglens længsel i vårmorgens gry
med brendende uro i bryst,
mod himlen den spænder sin vinge i sky,
den styrer mot målet at lande påny.
den ventende, vinkende kyst.

Saa brender der uro i sjælens verd',
når morgenen demrer til dag.
så ungdommens hjerter av længselen tær'd
vi løfter vor vinge — Gud styre vor færd
mot fremtidens kyster, vort lag.

Hymne, (som før).

Opgaver: (Kor.).
Som de stolte skogens graner

vokset frem av spæde kuld,
så vor ungdoms friske skarer
kom fra barnets tærskel ut.

O! hvor mildt de vinde suset
over hjemmets lys og fred!
o! hvor skjønt de kilder bruset
som sprang op av kjærlighet!

Som småfuglens trygge rede
søndagsskolens stille stund.
Kjærlighetens rike føde
dypt sank ned i sjælens bund.

Ja! I barnets bløte hjerte
kjendtes livets kræfter gro.
Av det bibelord vi lærte
spiret stille håp og tro.

Nu er sterk og voksen vingen,
hærdes må vor viljes stål.
Nu vi træder ind i ringen,
ind i livets kamp og mål.

Sjælen ren i blodet toet,
Jesus offer fotens grund,
Sterk, til korsets stamme snoet
holde ut i prøvens stund.

Trofast ved kameraters side
hånd i hånd gå støt og fast
for os selv vi ville stride
og for dem, hvis feste brast .

Jesus frelserhjerte ømmer,
venter, at den unge hop
som på syndens marker drømmer
vækkes av vort varselsrop.

Lede ret, med hænder varme
den som halter, som er svak,
bruke ungdoms sterke arme
i dets godes verk vor dag.

Lys og fri er lagt vor bane,
hjertet varm i festens stund.
— — — — —
Svigt da aldrig korsets fane
Frimisjons Ungdomsforbund.

Sekretærer.

Den første som reiste i ungdomsforbundets interesse var frk. Gerda Karijord, dengang redaksjonssekretær for «Talsmanden.»

I 1913—15 reiste periodevis Daniel Olsen for forbundet. I 1915 blev han ansatt som fast reisesekretær.

I 1919 virket også Johs. Bjåland som reisesekretær.

Mere fast form tok organisasjonen i 1919, da årsmøtet vedtok to viktige beslutninger. Den første var å ansette fast ungdomssekretær, som skulde ta sig av administrasjonen.

Det annet vedtak var å gå igang med eget organ for ungdomsforbundet. I januar 1920 utkom første nr. av «Ungdomsfaklen.»

Ennu mere blev arbeidet utvidet, da Ole Hegna, Henry Johansen og P. Hurlen fra høsten 1921 blev ansatt som ungdomsforbundets reisesekretærer.

Ungdomsforbundet og hedningemisjonen.

Ungdomsforbundet har interesse også for det ytre misjonsarbeide.

I 1916 blev det vedtatt på årsmøtet i Larvik å underholde en av D. N. M.s innfødte evangelister i Afrika og en i Shensi, Kina.

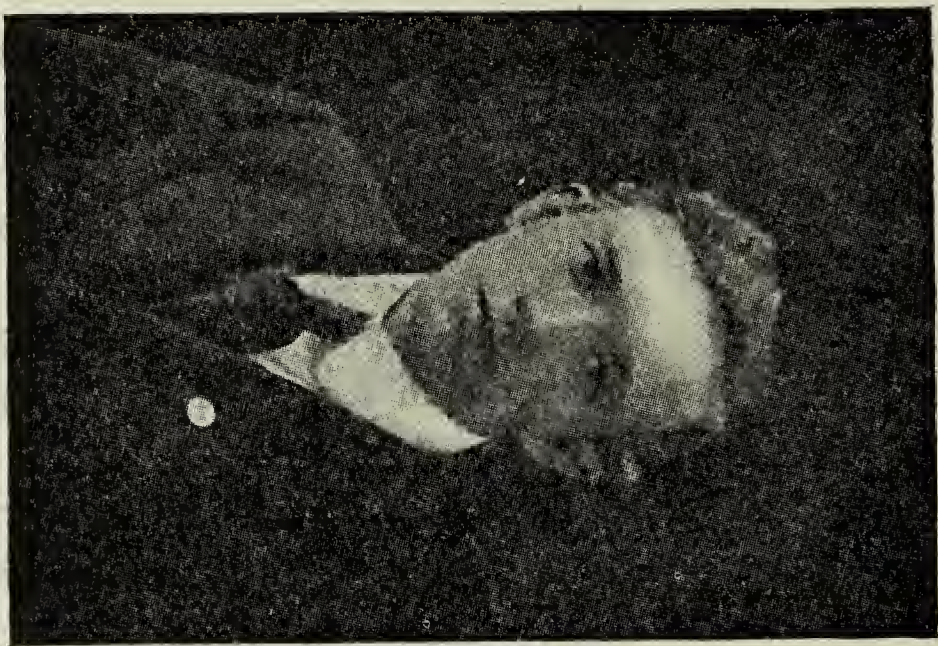
I 1918 gikk ungdomsforbundet over til å anta som sin specielle misjonskandidat P. Hurlen. Tanken var da at han efter ent utdannelse som lærer skulde reise ut til Shensi.

Imidlertid kom sykdom i veien og hindret planens utførelse. Hurlen måtte iallfal for en tid gi op både sin videre utdannelse og utreisen.

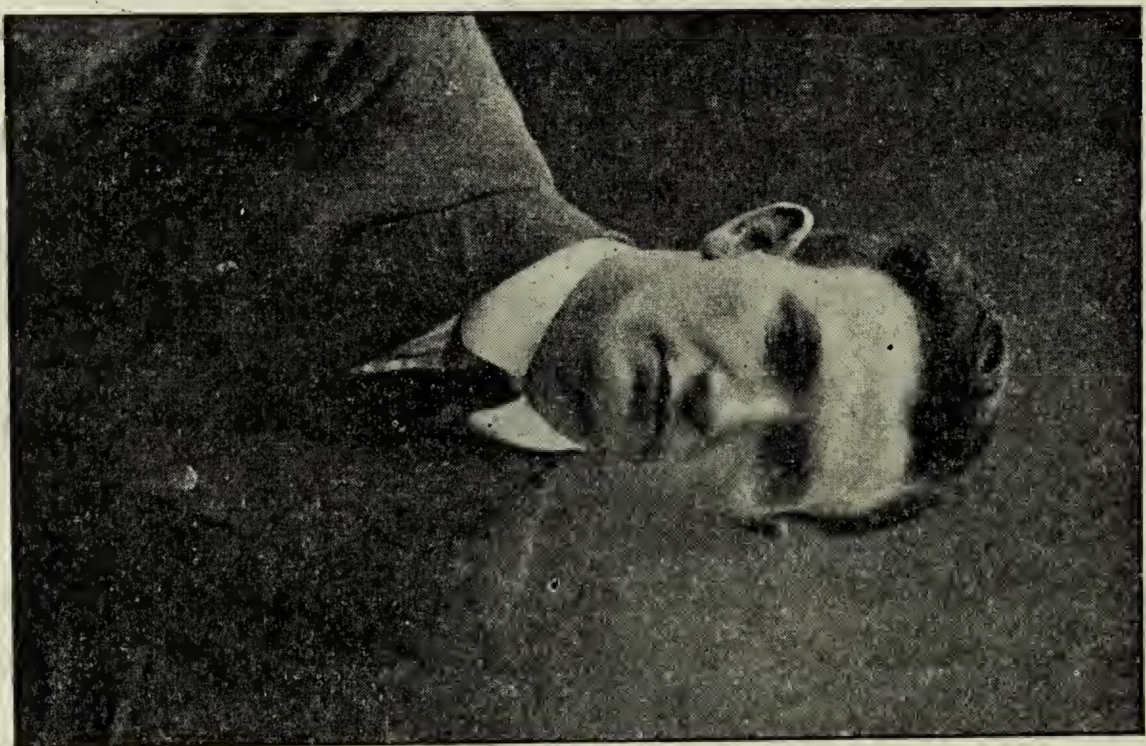
Da han blev sterkere, tok han plass som reisesekretær innen ungdomsforbundet.

Tiltrots for at der således ikke er blitt noen fasst, samlet misjonsvirksomhet ennu innen N. F. U., kommer dog dets interesse for saken klart for dagen. Forhåpentlig vil den dag ikke være langt borte, da forbundet underholder i det minste en misjonær på ett av D. N. M.s felt.

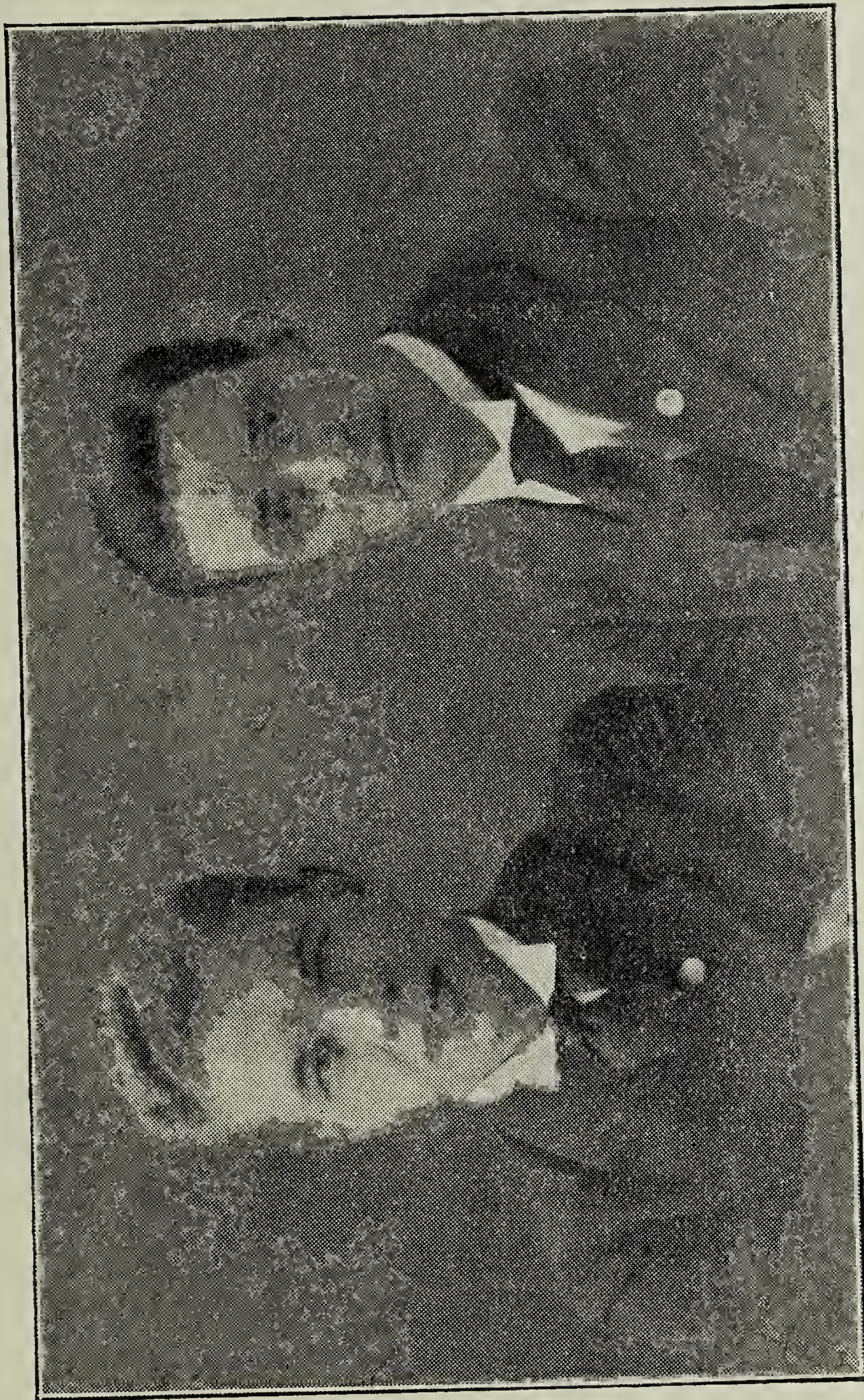
Fra enkelte ungdomsforeninger og junioravdelinger sendes imidlertid ganske store beløp til misjonsforbundets hedningemi-

Johs. Bjaaland.

P. Hurlen.

Henry Johansen. Ole Hegna.

sjon. Hvilken insats D. N. M.s ungdom ellers har gjort og vil gjøre for hedningemisjonen, vil fremtiden og evigheten vise.

Mitt under de mange ting i tiden som synes å peke på tilbakegang for kristendommen, er der to bevegelser som kanske fremfor noget annet viser at den dog har sin fulle livskraft: De tusener av unge i land der evangeliet er kjent, som i stadig større skarer fylker sig under Kristi banner. Og det misjonsvirke i hedningeland som de kristne driver, og hvor ikke minst kristen ungdom gjør sin innsats.

Disse to bevegelser er med å kaste lys over, og bekrefte de ord som Jesus uttalte om sin menighet: «Dødsrikets porte skal ikke få makt over den.» Kristus og hans sak skal seire. Der er fremtid og håp for hans menighet. Det skal Kristus selv sørge for.

N. F. U. styre 1921—22.

Øverst fra høire: David Brask, Aksel Nystedt, Enok Andersson, Ragnvald Gabrielsen, Chr. Rygh, Eliezer Mathiassen.
Sittende: Daniel Olsen, Gustaf Andersson, Odolf Larsen, Daniel Aune.

Juniorarbeidet.

Fra 1916 av er der til ungdomsarbeidet innen D. N. M. kommet en ny gren, en av de mest blomstrende — og en av de som gir løfte om en herlig høst. Det er juniorarbeidet.

«Junior» betyr «yngre». Juniorarbeidet er det arbeide som drives for å vinne yngre ungdommer, den halvvoksne ungdom for Kristus.

Det er et viktig arbeid, fordi denne tid i menneskelivet er så viktig.

Selve de betegnelser som vi bruker for denne tiden, viser dette. Det er «brytningstiden», da så mange nye kræfter bryter frem i det unge menneske. Barnet kommer så å si i kollisjon med det voksne menneske. Barnets tanker og forestillinger brytes med det mere reflekterende og skeptiske sind som den voksne har. Det er «overgangsaldren», overgang fra barn til voksen. Det er «slyngelalderen», da legemet uforholdsmessig hurtig utvikles, så deres sjæl vanskelig kan følge med og så blir junioren ofte klumpet, ofte også «uopdragen.» Så å si hele menneskets vesen kommer i denne tid i støpeskeen.

Det er også meget som lokker og drar på en i denne tiden. Både av gode og onde makter. Så mange følger i denne tid det som ondt er og får knekk for livet. Men erfaringen viser også at de gode makter drar sterkt på en i disse årene. Det er bevist at de fleste som er blitt kristne, blev draget hen til Kristus just i årene mellem 13 og 20.

Denne tid er altså en beleilig arbeidstid for dem som vil vinde ungdommen for Kristus.

Der det er søndagsskole uten junioravdeling mangler den organisasjon, hvor en skulde ha de beste muligheter til å høste det som blev sådd i søndagsskolen.

Og der vi har søndagsskole og ungdomsforening, men ikke junioravdeling, der mangler et ledd i den organisasjonskjede, som skal være med å dra de unge til Kristus. Når man er 13—14 år, synes de fleste at de er «for voksne» for søndagsskolen. I

ungdomsforeningen kan de ikke komme uten de har tatt bestemt standpunkt for Kristus. Der er således ingen plass i den kristelige organisasjon som passer for dem, om der ikke er en junioravdeling.

Juniorvirksomheten er ikke gammel innen D. N. M. Den eldste avdeling er vel knapt 6 år. Nu er der stiftet ikke så få junioravdelinger, som rummer en prektig skare juniorer. Og allerede har der flere steder vært en rik høst for Guds rike ved dette arbeide. Fra junioravdelingene går der en stadig strøm av unge, bevisste kristne inn i ungdomsforeningene og menighetene.

— — — —

Tanken med alt kristelig ungdomsarbeide er dette: Å vinne mennesker for Kristus snarest mulig og gjøre vårt til at de kan bli bevart hos ham hele livet gjennem. Derfor tar de forskjellige avdelinger i ungdomsarbeidet sikte på alle stadier i ungdomslivet: Søndagsskolen for barn, junioravdelingen for halvvoksen ungdom og ungdomsforeningen for den ungdom som er kommet til liv i Gud ved bevisst, personlig valg av Kristus.

For dem alle forkynner vi det samme evangelium: Kristus, menneskenes eneste og fullkomne Frelser. Men måten og midlene er forskjellig, alt efter de forskjellige trin menneskene står på. Det er det gamle prinsipp som Paulus fulgte: «For jøder en jøde, for grekere en greker. For alle er jeg blitt alt, for om mulig å vinne noen.»

Må også det arbeide som drives av «Det norske misjonsforbunds ungdom» lykkes, så mange unge må vinnes for Kristus!

Fremad!

Arbeidsmetoder. Delvis omlegning.

Om vi spør hvad der vel er det mest karakteristiske ved ungdomsmøter innen D. N. M. tror jeg vi kan si: Vidnemøtene.

På vidnemøtene er det første, skjælvende, korte vidnesbyrd blitt avlagt av mangen ungdom.

Efterhvert vokste disse unge i nåde og kjennskap til den Herre Jesus og vidnesbyrdet blev mere bestemt og fyldig. Noen av disse ungdommer er nu helt ofret i tjenesten for Kristus herhjemme eller ute i hedningeland.

N. F. U.s motto er: «For Kristus og menigheten». Mange unge er da også blitt vundet for Kristus gjennem ungdomsarbeidet. Og Guds sak — uttrykt i ordene «for menigheten» har hatt megen nytte av dem.

For at dette enn mere kan ske, bør ungdomsforeningene mer enn før legge vinn på å dyktiggjøre den frelste ungdom for opgavene.

Ungdomsforeningene bør mer enn før legge vekt på det kristelig undervisende.

Først og fremst bør våre foreninger opta mere *bibelstudium.*

Bibelstudium. Det er nermest en skam, på hvilken måte de fleste kristne i Norge leser sin bibel. For det allermeste leser de den uten plan. De fleste «slår op» på må få og leser noen vers der det treffer. Andre lever på «mannakorn.»

En stor del av de mange merkelige forståelser og den overfladiskhet som råder i bibelske spørsmål kommer av denne måten å lese biblen på.

Her har ungdomsforeningen en stor opgave: Å lære de unge kristne å lese sin bibel systematisk, med plan. Det må ske ved personlig lesning efter plan hjemme og ved samtale i bibeltimene.

Der bør også i ungdomsforeningen være rum for *misjons-*

studium. D. N. M. har av Gud fått misjonen som en hovedopgave. Intet vil som regelmessig, systematisk misjonsstudium skape forståelsesfulle, misjonselskende og offervillige menigheter.

I ungdomsforeningen bør der også være rum for samtaler og undervisning om andre spørsmål av interesse for kristne. Der er en hel del spørsmål som kristen ungdom står undrende overfor, og som de burde kunne få svar på i ungdomsforeningen. De eldre som har innsikt burde i ungdomsforeningen hjælpe de unge. En av grundulikhetene mellem en menighet og en ungdomsforening er den at mens menigheten skal være et åndelig hjem for alle troende, unge og gamle, skal ungdomsforeningen være som en skole for de unge kristne, gjerne hjulpet av de eldre.

For å være med å skaffe ungdomsforeningene slike ungdommer, som har syn på det som her er antydet, har ungdomsforbundet nu og da avholdt korte *ungdomskurser.* De bibelkurser som D. N. M. avholder av et par måneders varighet, vil i endnu bedre grad, rett anlagt, bidra til dette.

En annen viktig hjelpekilde for å gi de unge kristne god kristelig kunskap er gode *biblioteker i ungdomsforeningene.* Et foreningsbibliotek med gode bøker vil også gi leselysten ungdom god kristelig litteratur, så de ikke behøver søke til mere verslige biblioteker eller andre steder efter bøker som ofte kan gjøre mere galt enn godt.

Endel foreninger innen ungdomsforbundet har bibliotek; men målet må være: Et godt bibliotek i hver forening.

Skal ungdomsforeningene få tid og anledning til å ta sig av slike opgaver må vårt ungdomsarbeide for en del omlegges.

Der bør bli en klarere «arbeidsfordeling» mellem menigheten og ungdomsforeningen.

Opbyggelses- og vekkelsesmøter, gjerne også vidnemøter, bør bli menighetens sak, mere enn ungdomsforeningens.

Alle de unge troende bør slutte sig til menigheten og der delta i menighetens møter. Og disse menighetens møter bør være de hovedsakeligste, bør samle unge som gamle til kraftig og enig virke for synderes frelse og Guds barns opbyggelse.

Endogså vidnemøtene vil vinne på at de både blir preget av

de unges varme og begeistring såvel som av de eldres dypere forståelse og erfaring.

Når således opbyggelses- og vidnemøtene er blit lagt mere over til menigheten, vil ungdomsforeningen få mere tid enn nu til de opgaver som her er nevnt i kristelig undervisende retning. Den vil således gi menigheten en bibelkjent, misjonselskende og ellers moden kristelig ungdomsflokk.

Noen ord er kanhende her nødvendig angående de ungdomsforeninger, hvor det ikke er menighet eller misjonsforening. Slike ungdomsforeninger må ifølge sin stilling få mere av menighetspreg ved sig. Det opbyggende og vekkende må altid være det viktigste for de troende. Hvor det derfor ikke er menighet eller misjonsforening som har dette arbeide må ungdomsforening ta det. Dog bør også slike foreninger i den grad det er mulig ta med det kristelig undervisende som er påpekt.

— — — —

Ti år er gått siden ungdomsforbundet blev stiftet.

Det er ingen lang tid.

Og dog, hvor meget er ikke hendt, hvor meget er ikke forandret i løpet av disse år!

Derute i den store verden — — — er millioner av unge menn blitt lagt i krigens store fellesgraver.

Farsot har også herjet; mest unge menn og kvinner blev meiet ned. Også i Norge gjorde «mannen med ljaen» dype innhugg.

Krigen er endt og man sier at freden er kommet.

Men for en fred!

Verden bever som ved foten av en vulkan med stadige, voldsomme utbrudd. Når kommer det neste? — —

Social gjæring truer med å sprenge det gamle samfundssystem.

I åndens verden er der også kamp. Godt og ondt kjemper; mer og mer intens blir kampen. Gamle åndsretninger i ny kledning vinner masser for sig, ikke minst ungdom.

Mitt i alt dette og over alt dette kaller

KRISTUS

menneskene til å komme for å bli helbredet og for å bli hans efterfølgere.

Også idag er Kristus verdens eneste frelser.

Skaren som lyder kallet, er heller ikke liten. Den ser vel ikke stor ut slik til hverdags, i små flokker her og der. Samlet er det dog en stor flokk.

En skare på vei mot lysets rike.

Underveis er der vel kors å bære, strider å kjempe.

Men al nådens Gud som kalte, han vil også under veiens og tidens korte lidelser dyktiggjøre, styrke, stadfeste, grundfeste denne korsets fylking.

Sekler er svunnet, siden *han selv* gikk hernede. Ingen hadde kamp som ham, ingen bar saa tungt et kors som ham. Men han seiret.

Siden den gang har millioner seiret i kampen, ved hans nåde.

Nu er det vår kamptid. Nu kalles vi til å bære korset. Nu kalles vi til opgavene i tiden.

Skyen derhjemme vidner for oss: Det går an å vinne frem. Ved Kristi nåde.

Skal så vi være tro? Du kristne ungdomsskare! Skal du være tro mot ham som kalte dig, til veien, opgaven og kerligheten ?

— — — —

Også innen D. N. M. har der skedd forandringer i løpet av disse ti år.

Mange av dem som da var «hernede», er nu «deroppe».

Stort sett har misjonsforbundet og ungdomsforbundet hatt fremgang og seier.

Meget mer kunde dog sikkert vært vundet, hadde vi bare mottat mere av Guds nåde. stått mere samlet, tatt kraftigere tak.

Men ti år er kort tid set i lyset av den kristne menighets historie.

Og for oss unge er blikket mere vendt fremad enn bakover.

Hvordan fremtiden skal bli, vet ingen av oss.

Men vi hører hans stemme kalle, han som gav ordren om å gå ut for å gjøre alle folk til hans discipler, og som har lovet å være med sine alle dager.

Det er nokk for oss.

D. N. M.s ungdom kalles til å være tro til Kristus og hans ordre.

Hedningemisjonen er en av de opgaver som Kristus gav D. N. M.

Se opgaven, ungdom, og gå inn i arbeidet!

Arbeidet for de kristnes enhet,

er en annen av de opgaver Kristus har gitt D. N. M.

Må vi unge, sannheten tro i kjerlighet, gå med i dette arbeide, og må skrankene mellem kristne brødre og søstre falle for et kristelig kjærlighetens og enhetens vær!

La oss nyttiggjøre de hjelpekilder Gud har gitt oss, for å dyktiggjøres i arbeidet!

La os søke Guds vilje i hans ord!

La oss øke vår kjennskap til misjonen, så vi får mere hjerte og offersind for saken og arbeiderne derute, så Kristi rikssak maa fremmes!

La oss ha troen og være tro!

Og de som ennu ikke er gått inn i rekkene, til dem sier vi: Velkommen med!

Hil dig, ungdomsflokk,
som vil fram op op,
du som vandre vil korsets vei.
Du som frelse fant;
i det blod som rant
fra Guds søn som villig ofret sig.

Kristi ungdomsflokk
du har evner nokk
for det høie mål Gud dig gav.
For ved åndens dåp,
sterk i tro og håp,
kan du ungdom fri fra syndens grav.

Norges Frimisjon
har til vår nasjon
bud fra ham som kan fridom gi.
Derfor, ungdomshær
som vårt merke bær,
se ditt mål og stå de gamle bi!

Engang kronen skjøn
venter dig til løn,
korsets fylking som målet når.
Derfor hill dig nu,
ungdomsskare du
som i striden for din konge går.

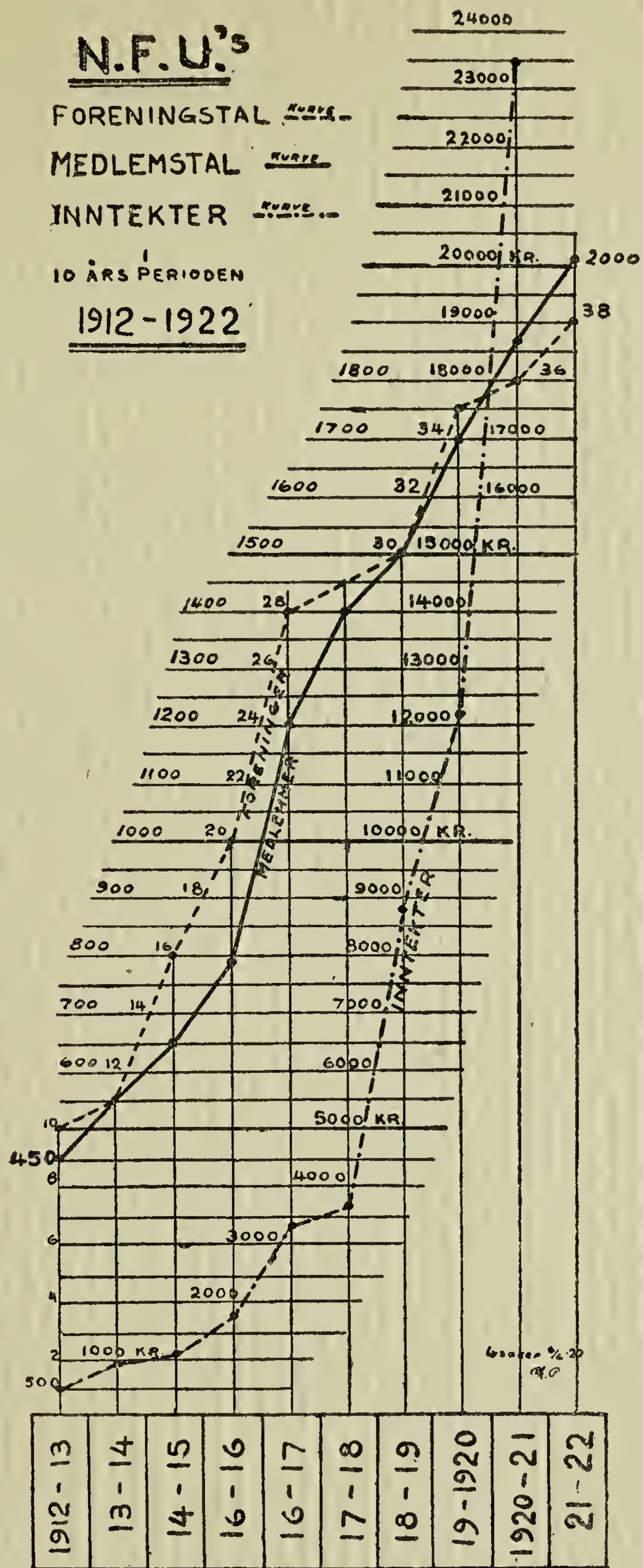
Kor : Fram da, ungdom, fylkes om dit merke.
La din fakkel lyse over land!
Kunskap i Guds ord det gjør os sterke,
vi mot onskapsmakter holder stand.

N. F. U.'s aarsmøter med viktige bestemmelser.

Sted:	Aar:	Nye foreninger:	Viktige bestemmelser.
Bergen	1912	10 foren.	Forbundet stiftet.
Trondhjem	1913	1 «	Seks mnd reisevirks. ved en sekretær.
Drammen	1914	5 «	Bibliotekskomitee.
Narvik	1915	4 «	Reisesekr.virks. hele aaret.
Larvik	1916	8 «	Underhold av en indfødt evangelist i Afrika og en i Kina.
Kristiansund N.	1917	1 «	Nye forbundslover.
Kristiania	1918	1 «	To reisesekr. P. Hurlen, kand. for Kina. Fellesforslag til foreningslover. Juniorsak.
Trondhjem	1919	5 «	Fast ungdomssekretær. «Ungdoms-faklen».
Skien	1920	1 «	Juniorlover.
Tromsø	1921	2 «	Tre reisesekretærer.
Bergen	1922		Ti-aars jubilæum.

Alfabetisk fortegnelse over N. F. U.'s styremedlemmer (med varamenn) i tiden 1912—22.

Navn:	Boblads:	Tid i styret:
Enok Andersson,	Kr.a.	1912-22 (hele tiden).
Gustaf Andersson, (D.N.M.'s represent.)	«	1912-13, 1917-22.
Selma Andersen,	«	1914-16, 1919-20.
Daniel Aune,	Trondhjem.	1918-22.
Thora Berg,	Kr.a (nu død)	1915-18.
Johs. Berthelsen,	Kr.a.	1918-19.
David Brask,	«	1918-22.
Ragnvald Gabrielsen,	Tromsø.	1912-14, 1920-22.
M. Hartvedt,	Kr a.	1914-16.
Gerda Karijord,	«	1912-15
James Lindahl,	Skien.	1912-18.
Einar Larsen,	Stabekk.	1914-15, 1920-21.
Jonathan Larsen,	Kr.a.	1912-17.
Odolf Larsen,	Kr.a. Formann.	1912-22 (hele tiden).
Robert Madsen,	Kr.a.	1918-19.
Eliezer Mathiassen,	Skien og Kr.a.	1918-22.
Emma Minde,	Kr.a (nu død)	1912-14.
Aksel Nystedt,	Kr.a.	1912-18, 1921-22.
I. Nyquist,	«	1913-14.
Ragnhild Olsen,	«	1916-18.
Elise Olsen,	«	1921-22.
Philip Pedersen,	«	1612-20.
Justus Pedersen, (D.N.M.'s represent).	«	1914-16.
Ruth Pettersen,	«	1919-22.
Chr. Rygh,	Drammen	1919-22.
A. Slapøy,	Bergen.	1918-20.
Hilmar Sørensen,	Kr.a	1918-19.
Frank Thorén,	«	1921-22.
eydahl	Stabekk.	1913-14.

N.F.U.'s
FORENINGSTAL KURVE
MEDLEMSTAL KURVE
INNTEKTER KURVE
I 10 ÅRS PERIODEN
1912-1922
24000
23000
22000
21000
20000 KR.
2000
19000
38
1800
18000
36
1700
34
17000
1600
32
16000
1500
30
15000 KR.
1400
28
14000
1300
26
13000
1200
24
12000
1100
22
11000
1000
20
10000 KR.
900
18
9000
800
16
8000
700
14
7000
600
12
6000
10
5000 KR.
450
8
4000
6
3000
4
2000
2
1000 KR.
50
FORENINGER
MEDLEMMER
INNTEKTER
1912-13
13-14
14-15
16-16
16-17
17-18
18-19
19-1920
1920-21
21-22

Alfons Hansen & Sønners boktrykkeri,
Larvik.